

وصیت نامه شهید علی میرخلف زاده

بسم الله الرحمن الرحيم

خواستم که وصیت نامه ای بنویسم تا خواسته های درونم را ابراز دارم . ولی فکری کردم و یادم به وصیت نامه ای که حضرت علی (ع) به فرزند گرامیشان

حضرت امام حسن مجتبی (ع) کرده اند ، افتاده با خودم گفتم : چه بهتر که ما خود را شیعه آن حضرت می دانیم وصیت نامه شان را آویزه خود قرار دهیم و به آن عمل کنیم . بنا را براین گذاردم که وصیت نامه آن حضرت را یادآوری کنم، که این بهترین وصیت نامه هاست .

و اما وصیت نامه آن حضرت به فرزند گرامیشان در حقیقت سفارشی است که به تمام مردم و آنهایی که می خواهند را حقیقت را ببینند و من قسمتی از این وصیت نامه را یادآوری می کنم. " از پدری که نزدیک به نیستی و مرگ است به زمان اعتراف کننده، پشت کرده به عمر و زندگی ، تسلیم به (گرفتاری) روزگار، بدبین به دنیا، ساکن در خانه های مردگان، کوچ کننده از آنها فردا به فرزند آرزو کننده آنچه در نمی یابد، رونده به راه نابودشدگان، هدف بیماریها و در گرو روزگار و آماجگاه مصیبت ها و اندوه ها و بنده دنیا و سودا کننده سرای خدعه و فریب و وام دار نابودی و گرفتار مرگ و هم سوگند رنج ها و هم نشین اندوه ها و نشانه آفت ها و درد ها و به خاک افتاده خواهش ها و جانشین مردگان. پس از این در آنچه دانستم از پشت کردن دنیا از من و سرکشی روزگار بر من و رو آوردن آخرت به من چیزی است که مرا از یاد غیر و کوشش با آنچه پی من است باز می دارد. ولی چون اندوه من نه اندوه های مردم به من منحصر گردید، ترا وصیت می کنم به پرهیزگاری و ترس از خدا و به ملازمت امر و فرمان او. دلت را به موعظه و اندرز زنده دار. و به زهد و پارسایی بمیران، و به یقین و باور توانایی ده و به حکمت روشن نما و به یادآوری از مرگ ذلیل و خوار گردان و باقی را به فنا و نیست شدن وادار و... و به هجوم آوردن روزگار و زشت گردی شبها و روزها بترسان و به اخبار گذشتگان آشنا گردان و به یادش آور آنچه به پیش از تو پیشینیان رسیده است و در سراها و بازمانده ها و نشانه های ایشان گردش کن. پس ببین چه کردند و از چه جایی انتقال یافتند و کجا فرود آمده، جا گرفتند. خواهی یافت ایشان را از دوستان جدا شده و در سرای تنهایی فرود آمده و چنان است که تو در اندک زمانی یکی از آنان خواهی بود پس منزل و آرامگاه خود را درست کن و آخرت را به دنیای خویش مفروش و در چیزی که نمی دانی سخن مگو و در آنچه که به تو مربوط نیست گفتگو مکن و از راهی خودداری کن که از گمراهی آن

بترسی. زیرا خوداری در هنگام سرگردانی گمراهی بهتر است از انجام دادن کارهای ترسناک و به نیکو کاری امر کن تا اهل آن گردی و به دست وزبانت ناپسندیده را نهی نما و به تلاش و کوشش خودت جدای کن از آنکه آن را به جا آورد و در راه خدا جهاد کن، جهادی که شایسته ی اوست و در راه خدا از سرزنش کننده باک نداشته باش و برای حق هر جا و به هر سختی باشد اقدام کن و در دین کسب دانش نما. خود را به شکیبایی بر نامطلوب عادت ده و نیکو، خوبی است شکیبای بودن در راه حق و در همه کارها نفس را به خدای خویش واگذار و در درخواست نمودن فقط از پرودگارت بخواه زیرا بخشیدن و نومید ساختن به دست اوست و طلب خیر و نیکویی بسیار کن و بدان آنکه مرگ در اختیار او می باشد و زندگی هم در اختیار اوست و آفریننده میراننده است و نیست کننده باز گرداننده است و گرفتار کننده، رها کننده است و دنیا پا بر جا نمی ماند مگر بر آنچه خدا برای آن قرار داده، از بخشش ها و آزمایش و پاداش در روز رستاخیز و بر آنچه خواسته از آنچه نمی دانیم. پس اگر چیزی از امور بر تو مشکل شد آن را بر نادانی خود به آن پندار. زیرا تو در نخستین بار آفرینشت نادان بودی پس دانا شدی و چه بسیار چیزی که تو به آن نادانی و اندیشه ات در آن سرگردان بوده و بینایت در آن گمراه است.

پس از آن به آن بینا گردی. پس چنگ زن به ایجاد کننده و روزی بخشنده و آفریننده اندام زیبایت و باید پرستش و بندگیت برای او و رو آوردنت به او و تربیت از او باشد.

در آنچه بین تو و دیگری است خود را ترازو قرار ده، پس برای دیگری نپسند آنچه برای خود نپسندی و نخواه برای دیگری آنچه برای خود نمی خواهی، و ستم مکن چنانچه نمی خواهی به تو ستم شود و نیکی کن چنانکه دوست داری به تو نیکی شود و زشت دادن از خود آنچه را که دیگری زشت پنداری و آنچه نمی دانی مگو و اگر چه دانستنت اندک باشد و آنچه دوست نداری برایت گفته شود مگو، و بدان که تو آفریده شده ای برای آخرت نه برای دنیا و برای نیستی نه برای هستی و برای مردن نه برای زندگانی، تو در جای کوچ می باشی و در سرای موقت و در راه به سوی آخرت هستی و تو را مرگی که گریز از آن رهایی نمی یابد. و جوینده آن را از دست نمی دهد و ناچار مرگ او را در می یابد. پس بر حذر باش و بترس از اینکه مرگ تو را در یابد در وقت گناه کردن، که خود می گفتی از آن توبه می نمایم و بین تو و اندیشه ات جدایی اندازد که در این حال خود را تباه ساخته ای."

(این جملات قسمتهایی از وصیت نامه حضرت علی (ع) است که یادآوری کردم. شاید خداوند توفیقی شامل کند که بتوانیم به آن عمل کنیم).

والسلام علی میر خلف زاده ۱۳۶۰/۱/۲۲

درود بر آن کس که راه حقیقت را پیمود.